

Yarim İstanbul

– 11caferabi12 · 27 Haziran 2014

Yârim “İstanbul”!..

Hale'nin gözleri, Lale'de de aynı,
Bir güzel “Göz” diye, yanmam,
Sahte gülüşü kutuplara göm emi,
Daha da sana, ha diye kanmam...

Ne kağrı gerek, nede at-araba,
Bir yastıkla döşek, neye yetmez,
Bir deve yüküydün taşıdım seni,
“Ceyda” yoksa, bu yer gerekmez...

Aşıklar diyarı, beni de alsın yanına,
Ermişler-dervişler açsın kucaklarını,
Doğru duman tütmezse garip yuvada,
Karıncalar bile taşır, çöle ocaklarını...

Hiç vefa vermeyen aşkınla tütmem,
Hiç değilse denize bağrım sürerim,
Yangına su gerek, yüz onu ara sor,
El uzatmaz vefana, bohça dürerim...

Dala sunsaydım, meyve çürük çıksın,
Bu kalbi “çaldı” elinde bir koz olsun,
Zülfüyâr, eskimiş aşkını unutuyorsa,
Varsın öylece kalsın, yara köz olsun...

Her ne kadar bu gönlüm kırıkça ona,

Aşk gözüyle, son defa görebilseydim,
Aşkta nefrete yer bırakılmaz demişler,
Kaç çatmaz yüzü, yüze sürebilseydim...

Mekan değiştirmeye bir karar aldım,
Bundan böyle artık, yerim "İstanbul",
O açarsa kucağını, sen den daha iyi,
Sımsıkı sarılacağım, yârim "İstanbul"...

Veysel Kimene
Sevda Şairi
(Kemal Yenice)

27.12.2014